

بسم الله الرحمن الرحيم

*بیانات در دیدار نمایندگان مجلس شورای اسلامی در سال ۸۸

ایام ماه مبارک رجب است. اولین چیزی که در این ایام و بعد در ایام ماه مبارک شعبان، بالاخره در پله‌ی سوم و بالاتر در ماه مبارک رمضان باید مورد توجه یکایک ما قرار بگیرد - هر جا هستیم - اصلاح خود و زدودن غفلتها و ظلمتها از دل خود باید باشد؛ اصل این است. همه‌ی این ماجراها و کشمکشهایی که در زندگی بشر، در بعثت انبیاء، در مبارزات اجتماعی و سیاسی و نظامی‌ای که پیغمبران الهی با دشمنان خدا داشتند - رنجها، محنتها، شادی‌ها، پیروزی‌ها، شکستها، همه و همه - مقدمه‌ی این است که انسان بتواند در هنگام عبور از این مرزی که ناگزیر باید از آن عبور کرد - یعنی مرز زندگی مادی و حیات اخروی و دائمی - شادمان باشد، خرسند باشد، حسرت‌زده نباشد؛ همه‌ی حرفها برای این است. اگر گفته‌اند اخلاق خوب داشته باشید، اگر گفته‌اند عمل به این مقررات داشته باشید، اگر گفته‌اند مبارزه کنید، اگر گفته‌اند عبادت کنید، همه برای این است که این ماده‌ی خامی را که به ما سپرده شده است، به کیفیت مطلوب و محصول بهینه برسانیم و از این دروازه خارج کنیم؛ برای این است که این صفحه‌ی سفیدی که به ما سپردند تا آن را با اعمال خود منقش کنیم، با نقش زیبایی، با نقش مطلوبی از آب در بیاوریم و روی دست بگیریم و برویم. همه چیز آنجاست، سرنوشت آنجاست؛ اینها مقدمه است. در این اردوگاهی که ما امروز در آن مشغول تمرین هستیم، برای اینکه تا یک جائی این تمرین به کار ما بیاید، باید سعیمان بر این باشد که در این اردوگاه از حداکثر فرصتها استفاده کنیم؛ نگذاریم غنیمتی از دست برود، سرمایه‌ای سوخت و سوز بشود و چیزی در مقابل آن عائد نشود

اینی که فرمودند: «ان الانسان لفي خسر»، خسر یعنی همین؛ یعنی سرمایه‌سوز شدن، از دست رفتن سرمایه. همه‌ی ما هر لحظه در حال از دست دادن سرمایه هستیم. سرمایه چیست؟ عمر ماست. لحظه به لحظه من و شما داریم این سرمایه را از دست میدهیم. امروز ما نسبت به دیروز بخش دیگری از سرمایه را باز از دست داده‌ایم. در این عمر چند ده ساله مثلاً، لحظه به لحظه در حال سوختن این شمع است؛ در حال نابود شدن این سرمایه است. خوب، در مقابل او چه به دست می‌آوریم؟ این مهم است. «ألا الذین ءامنوا و عملوا الصّٰلِحٰت و تواصوا بالحقّ و تواصوا بالصّٰبِر». اگر ایمان بود، عمل صالح بود - که بخشی از عمل صالح هم که مهمتر است، این است که تواصی به حق بود، تواصی به صبر بود - آن وقت این سرمایه رفته است، اما چیز بهتری جای آن را خواهد گرفت. مثل اینکه شما پولتان را بر میدارید، می‌روید بازار؛ از بازار که می‌آئید بیرون، این پول از دست رفته است و دیگر. توی جیب شما نیست؛ مهم این است که در مقابلش چه با خودتان آوردید؛ از این بازار دست خالی برنگشته باشید.